

Sygn. akt VW 3731/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: st. sekr.sądowy Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 11 grudnia 2014 r., 5 marca 2015 r., 12 maja 2015 r., 25 czerwca 2015 r. i 13 lipca 2015 r. sprawy, przeciwko R. K. s. S. i H. z domu Z. ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

1. W dniu 24 czerwca 2014 roku około godz. 15.55 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C. (hala " przylotów" (...)), wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem,

tj. o czyn z art.: 210 ust 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z §2 ust 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dn. 04.09.2012r.

2. W dniu 10 lipca 2014 r. ok. godz. 11:10 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem,

tj. o czyn z art.: 210 ust 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z par. 2 ust 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dn. 04.09.2012r.

orzeka

1) Obwinionego R. K. uniewinnia od popełnienia zarzucanych mu czynów.

2) Koszty postępowania przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 3731/14

UZASADNIENIE

R. K. został obwiniony o to, że:

1) W dniu 24 czerwca 2014 roku około godz. 15.55 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C. (hala " przylotów" (...)), wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem, tj. o czyn z art.: 210 ust 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z §2 ust 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dn. 04.09.2012r.

2) W dniu 10 lipca 2014 r. ok. godz. 11:10 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem, tj. o czyn z art.: 210 ust 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z par. 2 ust 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dn. 04.09.2012r.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 czerwca 2014 roku około godz. 15.55 przed halą przylotów poza granicami lotniska im. F. C. w W. R. K. siedł w towarzystwie podróżnego i skierował się wraz z nim w kierunku swojego samochodu zaparkowanego na czwartej nitce przed halą lotniska. Powyższe zdarzenie zauważył pracownik Służby Ochrony L. G. Z., który podjął interwencję wobec R. K.. Wezwał on także patrol policji i wraz z policjantami uniemożliwił wyjazd samochodu kierowanego przez R. K. wraz z pasażerem.

W dniu 10 lipca 2014 r. ok. godz. 11:10 R. K. na terenie hali przylotów (...) (...) im. (...) w W. podszedł do pasażerki i zaczął z nią rozmawiać. Gdy opuścił wraz z pasażerką teren hali przylotów, podeszli do nich pracownicy Służby Ochrony L. M. G. i S. R., którzy w tym czasie pełnili służbę wartowniczą na terenie L. C. i podjęli oni interwencję wobec R. K.. Wezwali oni także patrol policji. Pracownicy Służby Ochrony L. nie słyszeli treści rozmowy R. K. z pasażerką na terenie hali przylotów (...) (...) im. (...) w W. oraz wypowiedzianych przez niego słów.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego R. K. /k. 44, e-protokół rozprawy z dnia 13 lipca 2015 r. od godz. 00:18:25 do godz. 00:23:09/, zeznań świadka W. T. /k. 8v, 56-57/, zeznań świadka M. K. /k. 25v, 57/, zeznań świadka M. G. /k. 24v, 57/, zeznań świadka G. Z. /k. 6v, e-protokół rozprawy z dnia 25 czerwca 2015 r. od godz. 00:00:15 do godz. 00:10:36/, a także dokumentów w postaci: częściowo notatki urzędowej /k. 1/, notatek urzędowych /k. 15, 27/, płyty CD /k. 20/ oraz pisma (...) wraz z wyciągiem z (...) /k. 53-54/

Obwiniony R. K. na rozprawie w dniu 11 grudnia 2014 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Obwiniony wyjaśnił, iż od ponad 20 lat prowadzi swoją działalność. Wskazał on również, iż był kontrolowany przez różne instytucje i nigdy nie był ukarany. Obwiniony wyjaśnił, iż płaci podatki i ciężko pracuje oraz, że w innych krajach dozwolona jest możliwość podjechania pod postój i tylko w Polsce są wyznaczone korporacje. Obwiniony przyznał, iż prowadzi działalność gospodarczą z zakresu przewozu osób i jego samochód: 8 osobowy van marki P. nie posiada oznaczeń taxi. Oświadczył on także, iż gdy przebywa na terenie hali przylotów, ludzie podchodzą i się go pytają. /k. 44 wyjaśnienia obwinionego R. K./

Obwiniony R. K. na rozprawie w dniu 13 lipca 2015 r. odnosząc się do odtworzonej na rozprawie płyty CD z k. 20, wyjaśnił, iż rozpoznał siebie na wszystkich czterech filmach. Wyjaśnił także, iż przypomina sobie zdarzenia. Wskazał, że na pierwszym odtworzonym filmie nie zarejestrowano tego jak on wchodzi i widać było jedynie jak pani idzie. Obwiniony wyjaśnił, iż zapytał się w/w kobiety czy przyleciała z L., na co kobieta odpowiedziała twierdząco. R. K. wskazał, iż w/w kobieta wówczas zapytała się go czy mówi on po angielsku, na co obwiniony odpowiedział, że „rozumie”. Wskazał nadto, iż w czasie rozmowy wytłumaczył w/w kobiecie w jaki sposób dojechać do hotelu (...). Podkreślił także, iż gdy kobieta poinformowała go, że chce jechać taksówką, nakazał on jej iść za sobą. Przyznał on również, iż udał się do informacji turystycznej i przekazał kobiecie mapę, a następnie wyszedł z hali przylotów i zaprowadził pasażerkę do pierwszej taksówki. Obwiniony przyznał także, iż z uwagi na to, że kobieta posiadała kule, nie mogła poruszać się szybko.

Obwiniony wyjaśnił, iż w tym czasie czekał na pasażerkę z L.. Wyjaśnił nadto, iż gdy zaprowadził pasażerkę do taksówki wówczas otrzymał telefonicznie informację, że jego pasażerka, na którą oczekiwał, już wylądowała. Przyznał, iż pasażerka z L. zawsze dzwoniła do niego wówczas, gdy wylądowała i odbierała bagaż podręczny. Oświadczył on także, iż gdy kobieta, którą zaprowadził do taksówki, wsiadała do samochodu, nagle pracownicy Służby Ochrony L. zaczęli w ich kierunku krzyczeć „stop, stop, stop”. Obwiniony wyjaśnił, iż pracownicy Służby Ochrony L. nie pozwolili w/w kobiecie wsiąść do samochodu.

W złożonych wyjaśnieniach obwiniony wskazał także, iż później, gdy odszedł z tego miejsca i gdy odebrał pasażerkę z L., kobieta ta chciała zapalić papierosa. Wyjaśnił, iż wówczas został zawołany przez pracownika Służby Ochrony L., który poinformował go, że policjanci go szukają. R. K. wskazał, iż następnie udał się wraz z pracownikiem Służby Ochrony L. do miejsca gdzie znajdowali się policjanci i kobieta, którą wcześniej chciał wsadzić do taksówki. Obwiniony

wyjaśnił, iż na miejscu policjanci sprawdzili jego dane. Wskazał on także, iż w tym czasie jego samochód znajdował się w przeciwnym kierunku do postoju taksówek. /e-protokół rozprawy z dnia 13 lipca 2015 r. od godz. 00:18:25 do godz. 00:23:09 wyjaśnienia obwinionego R. K./

R. K. ma 48 lat. Z zawodu jest kierowcą, mechanikiem. Prowadzi działalność gospodarczą, z której uzyskuje dochód w wysokości około 3500 złotych. Jest żonaty. Posiada dwoje dzieci. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Nie był również karany. /k. 43 wyjaśnienia obwinionego R. K./

Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie obwinionemu R. K. sprawstwa zarzuconych mu czynów. W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału procesowego (przy uwzględnieniu notoryjności spraw podobnych oraz zasad doświadczenia życiowego) brak jest zdaniem Sądu podstaw do jednoznacznego przyjęcia, iż faktycznie w krytycznym czasie obwiniony na terenie L. C. wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych, bez zgody zarządzającego lotniskiem.

W pierwszej kolejności należy bowiem wskazać, iż naczelnymi zasadami polskiego procesu karnego – są określone w art. 5 Kodeksu postępowania karnego zasady: in dubio pro reo i domniemania niewinności, które znajdują także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (art. 8 kpw). Godzi się też podkreślić, iż według zasad obowiązującej procedury karnej (wykroczeniowej) – to nie oskarżony (obwiniony) musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel winien jest udowodnić winę oskarżonego (obwinionego). Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami – bezpośrednimi lub pośrednimi, te ostatnie w postaci tzw. poszlak mogą być uznane za pełnowartościowy dowód winy oskarżonego (obwinionego) jedynie wtedy, gdy zespół tych poszlak pozwala na ustalenie jednej logicznej wersji zdarzenia, wykluczającej możliwość jakiegokolwiek innej wersji. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 maja 1995 roku, sygn. akt II Akr 120/95).

Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu (obwinionemu) musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 roku, sygn. akt V KKN 362/97). Tak więc, gdy w świetle tak dokonanej oceny zebranych dowodów nie da się bez obawy popełnienia pomyłki wykluczyć innej wersji zdarzenia, aniżeli przyjęta w akcie oskarżenia (wniosku o ukaranie) – nie jest dopuszczalne przypisanie oskarżonemu (obwinionemu) zarzucanego czynu, albowiem w takiej sytuacji chroni go reguła in dubio pro reo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1992 r., sygn. akt WR 369/90, OSP 1992/102/12).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd dał w całości wiarę wyjaśnieniom R. K. w zakresie zarzuconych mu czynów, stosując zasadę rozstrzygnięcia wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na korzyść osoby obwinionej.

Sąd Rejonowy wydając niniejsze orzeczenie miał oczywiście pełną świadomość, iż R. K. kategorycznie zaprzeczając swojemu sprawstwu mógł w ten sposób jedynie realizować przysługujące mu prawo do obrony, na mocy którego obwiniony nie ma żadnego obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Jednakże w ocenie Sądu powyższe uprawnienie obwinionego nie dyskredytuje złożonych przez niego wyjaśnień i nie upoważnia Sądu do podważenia faktu jego stanowczego nieprzyznania się do sprawstwa odnośnie zarzucanych mu wykroczeń.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w zakresie zarzuconych obwinionemu czynów w celu ustalenia granic L. im. F. C. w W. Sąd posłużył się treścią pisma sporządzonego przez (...)wraz z wyciągiem z (...) /k. 53-54/. W treści powyższego pisma wskazano m. in., iż granica lotniska w pobliżu (...), wskazana na załączonej do wniosku mapie, jest zgodna z granicą lotniska przedstawioną w dokumentacji rejestracyjnej L. C. w W. i przebiega po obrysie (...) Wskazano również, iż chodnik przy (...), droga wojewódzka nr (...), tj. ulica (...), jezdnie podjazdowe przy (...) oraz (...) (obiekt (...)) i P2 (obiekt (...)), zgodnie z dokumentacją rejestracyjną L. C. w W., znajdują się poza granicami lotniska. W załączeniu do niniejszego pisma dołączono również fragment (...) „Plan Zagospodarowania L. C. w W.” w skali 1:3000.

Zdaniem Sądu brak było podstaw do kwestionowania autentyczności czy wartości dowodowej pisma (...) wraz z wyciągiem z(...) /k. 53-54/. Zostały one bowiem sporządzone przez uprawniony organ w ramach przypisanych prawem

kompetencji, a ich treść, czy wartość dowodowa nie była także kwestionowana przez strony postępowania. Sąd również nie znalazł powodów, które podważałyby wiarygodność tych dokumentów.

W niniejszej sprawie przesłuchano również świadka A. W. /k. 56/, która jest pracownikiem (...). Zeznania w/w świadka nic nie wniosły do sprawy albowiem nie była ona naocznym świadkiem zdarzenia oraz nie posiadała żadnych istotnych informacji na temat okoliczności niniejszej sprawy.

W celu ustalenia stanu faktycznego w zakresie pierwszego z zarzuconych obwinionemu czynów przesłuchano pracownika Służby Ochrony L. świadka G. Z. /k. 6v, e-protokół rozprawy z dnia 25 czerwca 2015 r. od godz. 00:00:15 do godz. 00:10:36/.

Oceniając zeznania powołanego świadka wskazać należy, iż świadek w dniu zdarzenia wraz z drugim wartownikiem patrolował teren hali i przed halą przylotów (...)L. C.. Z zeznań świadka wynika, iż w trakcie wykonywania obowiązków służbowych zauważył on obwinionego, który szedł wraz z pasażerem i skierował się wraz z nim do pojazdu znajdującego się na czwartej nitce przed halą przylotów. Z zeznań świadka wynika również, iż interwencja wobec obwinionego została podjęta na zewnątrz hali przylotów. W złożonych zeznaniach świadek zaprzeczył, aby słyszał on rozmowę obwinionego z pasażerem. Potwierdził on również, iż po zdarzeniu wielokrotnie spotykał się z sytuacją, że obwiniony był faktycznie umówiony z klientami. Świadek w złożonych zeznaniach potwierdził, iż wezwał patrol policji. Z zeznań świadka wynika, iż policjanci podjęli interwencję w ten sposób, że radiowozem przejechali przez wszystkie nitki i zajęli obwinionemu drogę, a następnie podjęli wobec obwinionego interwencję.

W ocenie Sądu zeznania świadka G. Z. były w pełni wiarygodne, albowiem były one spójne i zgodne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, uznanymi przez Sąd za wiarygodne. Nie miał on żadnego zauważalnego dla Sądu powodu do składania zeznań mogących bezpodstawnie obciążać, bądź przeciwnie chronić obwinionego.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w zakresie pierwszego z zarzuconych obwinionemu czynów Sąd wziął również pod uwagę zeznania złożone przez funkcjonariusza Policji W. T. /k. 8v, 56-57/, a także sporządzoną przez niego po przeprowadzonej interwencji notatkę urzędową /k. 1/.

Oceniając zeznania świadka W. T. oraz treść sporządzonej przez niego notatki urzędowej, wskazać należy, iż w sporządzonej notatce urzędowej świadek potwierdził, iż przyczyną interwencji podjętej wobec obwinionego, było prowadzenie zarobkowej działalności gospodarczej, tj. przewozu osób, na terenie portu lotniczego bez zgody zarządzającego portem. Tymczasem z wiarygodnych zeznań świadka G. Z. wynika, iż funkcjonariusze Policji w trakcie zdarzenia podjęli interwencję wobec obwinionego na czwartej nitce przed halą przylotów, które to miejsce znajduje się poza granicami L. C. w W.. W ocenie Sądu powyższa część notatki urzędowej wynika wyłącznie z niezajomości przez W. T. granic lotniska im. F. C. w W..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka W. T., a także pozostałej części sporządzonej przez niego notatki urzędowej /k. 1/, albowiem były one spójne i zgodne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, uznanymi przez Sąd za wiarygodne. Wskazać należało, iż świadek ten jest funkcjonariuszem Policji, a co za tym idzie osobą zaufania publicznego i nie miał żadnego zauważalnego dla Sądu powodu do składania zeznań mogących bezpodstawnie obciążać, bądź przeciwnie chronić obwinionego. Dodatkowym elementem wpływającym na ocenę wiarygodności zeznań tego świadka jest fakt, że jest on osobą obcą w stosunku do obwinionego, a zatem w żaden sposób nie jest zainteresowany sposobem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

W celu ustalenia stanu faktycznego w zakresie drugiego z zarzuconych obwinionemu czynów przesłuchano świadka: M. G. /k. 24v, 57/. Z zeznań M. G. wynika, iż nie był on naocznym świadkiem proponowania usługi taxi przez obwinionego. Z zeznań powołanego świadka wynika również, iż przyczyną podjętej wobec obwinionego wraz z drugim wartownikiem w dniu zdarzenia interwencji była wiadomość uzyskana drogą radiową od operatorów monitoringu. Świadek w złożonych zeznaniach potwierdził, iż na miejsce zdarzenia wezwano patrol policji. M. G. potwierdził także, iż rozpytana na okoliczność proponowania usług transportowych obywatelka Wielkiej Brytanii potwierdziła, iż obwiniony zaproponował jej usługę taxi w hali przylotów (...). W ocenie Sądu wskazana przez pasażerkę okoliczność,

iż obwiniony proponował jej usługę taxi wynika jedynie z błędów językowych. Wskazać należy, iż z wiarygodnych wyjaśnień obwinionego wynika, iż w dniu zdarzenia czekał on na swoją stałą klientkę, która miała przylecieć z L., dlatego też w ocenie Sądu obwiniony nie posiadał żadnego powodu, aby proponować rozpytanej pasażerke usługę taxi. Z wiarygodnych wyjaśnień obwinionego wynika, iż chciał on jedynie pomóc w/w pasażerke i dlatego też zaprowadził ją do taksówki i ten sposób chciał jej pomóc w skorzystaniu z usługi taxi.

W ocenie Sądu zeznania świadka M. G. były w pełni wiarygodne, albowiem były one spójne i zgodne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, uznanymi przez Sąd za wiarygodne.

W celu ustalenia stanu faktycznego w zakresie drugiego z zarzuconych obwinionemu czynów przesłuchano również świadka M. K. /k. 25v, 57/. Z zeznań świadka wynika, iż przyczyną podjętej przez niego interwencji było polecenie dyżurnego Komisarjatu Policji (...). W złożonych zeznaniach świadek potwierdził również, iż w związku z powyższym poleceniem udał się przed halę przylotów L. C. w W., gdzie oczekiwali pracownicy Służby Ochrony L. M. G. i S. R. oraz obwiniony R. K.. Świadek potwierdził, iż w trakcie interwencji w związku z tym, iż wobec obwinionego wielokrotnie stosowane było postępowanie mandatowe oraz kierowane wnioski o ukaranie do tut. Sądu, odstąpił od stosowania wobec niego postępowania mandatowego, informując go o tym, iż w niniejszej sprawie sporządzona zostanie dokumentacja pod kątem wystosowania wniosku o ukaranie.

M. K., podobnie jak świadek M. G. potwierdził, iż rozpytana na okoliczność proponowania usług transportowych obywatelka Wielkiej Brytanii potwierdziła, iż obwiniony zaproponował jej usługę taxi w hali przylotów (...). W ocenie Sądu wskazana przez pasażerkę okoliczność wynika jedynie z powołanych przy ocenie zeznań świadka M. G. błędów językowych.

Sąd uznał zeznania świadka M. K. za w pełni wiarygodne. Są one spójne, logiczne i tworzą całość. Odpowiadają one zasadom doświadczenia życiowego i korespondują z notoryjnością spraw podobnych. Wskazać należało również, iż świadek ten jest funkcjonariuszem Policji, a co za tym idzie osobą zaufania publicznego i nie miał żadnego zauważalnego dla Sądu powodu do składania zeznań mogących bezpodstawnie obciążać, bądź przeciwnie chronić obwinionego. Dodatkowym elementem wpływającym na ocenę wiarygodności zeznań tego świadka jest fakt, że jest on osobą obcą w stosunku do obwinionego, a zatem w żaden sposób nie jest zainteresowany sposobem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Stąd w opinii Sądu zeznania świadka M. K. są wiarygodnym i wartościowym materiałem dowodowym.

Zeznania M. K. są również zgodne z załączoną do akt notatką urzędową /k. 15/ sporządzoną po przeprowadzonej interwencji, której treści Sąd dał w pełni wiarę, nie dostrzegając powodów, dla których należałoby jej odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dowodach pozaosobowych w postaci: notatki urzędowej /k. 27/ i płyty CD /k. 20/. W ocenie Sądu powyższe dowody pozaosobowe ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Na nagraniu z monitoringu /k. 20/ z kamer przemysłowych znajdujących się na terenie (...), kamera 914 rejestrująca halę przylotów (...), której zapis rozpoczyna się o godz. 11:03:40 i trwa do godz. 11:04:14, zarejestrowała jak obwiniony R. K. przechadza się po hali przylotów (...)(obwiniony ma na sobie białą koszulę i czarne spodnie). Następnie kamera zarejestrowała jak obwiniony R. K. podchodzi do pasażerki, a następnie z nią rozmawia (z uwagi na brak funkcji nagrywania dźwięku, kamera nie zarejestrowała treści powyższej rozmowy) oraz udaje się wraz z nią w kierunku wyjścia z hali przylotów.

Kamera 245 rejestrująca wyjście z hali przylotów (...), której zapis rozpoczyna się o godz. 11:04:42 i trwa do godz. 11:04:58, o godz. 11:04:49 zarejestrowała jak obwiniony R. K. wraz z pasażerką udają się na zewnątrz hali przylotów.

Mając więc na względzie powyższe, Sąd uniewinnił R. K. od popełnienia obu zarzucanych mu czynów, gdyż pomimo wyczerpująco i starannie przeprowadzonego postępowania dowodowego brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie ich popełnienia (w oparciu o art. 62 § 3 kpow w zw. z art. 5 § 1 pkt 1 kpow).

O kosztach postępowania, Sąd orzekł w oparciu o art. 118 § 2 kpw, zgodnie z którym w razie uniewinnienia obwinionego w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, ponosi je Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.